

P o s u d e k

na diplomovou práci Vlastimila T a u b e r a napsanou na téma „PPP (Public Private Partnership“) – smlouva sui generis (stran 56; připojen seznam použité literatury).

Předložená diplomová práce se zabývá velmi speciálním tématem na rozhraní veřejného a soukromého práva, a to institucí Public Private Partnership (PPP), neboli spoluprací veřejného a soukromého sektoru sloužící jak u nás, tak i v zahraničí k zajišťování veřejných služeb či veřejné infrastruktury.

Základem PPP projektu je smluvní vztah, ve kterém se oba sektory (veřejný a soukromý) podílejí na užicích a rizicích, která vyplývají ze zajištění veřejné infrastruktury a veřejných služeb.

Diplomová práce je – kromě úvodu a závěru – rozdělena do třech kapitol.

V první kapitole disertant se znalostí právní i související společenské, zejména hospodářské problematiky rozebírá definici PPP, zatímco v druhé kapitole je předmětem jeho solidních výkladů právní rámec PPP projektů včetně projektů uzavíraných na základě koncesního zákona, zákona o pozemních komunikacích, jakož i zákona o veřejných zakázkách.

Těžiště předložené diplomové práce zůstává v kapitole třetí označené disertantem podle právního základu, který PPP projekt tvoří, jako smlouva. V ní diplomant po stránce obsahové, systematické i formální provádí velmi zdařile důkladný rozbor koncesní smlouvy, quasikoncesní smlouvy, struktury smlouvy, jakož i druhů koncesních a quasikoncesních smluv. Diplomantovy výklady právě

v této kapitole svědčí o výborných znalostech platných pozitivněprávních úprav, o jejich – často ne zcela vyjasněném – vzájemném vztahu, o erudovaném přehledu po příslušné odborné literatuře. Oceňuji rovněž i kritický přístup disertanta k platné právní úpravě.

V závěru své diplomové práce diplomant provádí koncentrovaný rozbor kladů i záporů současného platného koncesního práva. Zamýšlí se s přehledem nad budoucností PPP projektů v České republice, které podle něho najdou v dalším společenském vývoji rozšířené uplatnění. Je tomu tak proto, že využívají z obou sektorů (veřejného a soukromého) jejich předností, jakož i možnosti lepšího usměrňování rizik. V tomto směru diplomant neopomíjí se kriticky nad nevhodností současného rozdělení právních úprav koncesních a veřejných zakázek. Na základě svých zkušeností a poznatků o zkoumané problematice disertant argumentuje pro opětovné zařazení úpravy koncesí do zákona o veřejných zakázkách. Nevyhýbá se přitom ani kritice týkající se komplikovanosti výběrových procesů, které jsou spojeny s náklady pro oba potencionální partnery. V tom všem je třeba s disertantem souhlasit.

Další nespornou předností práce je – kromě již zíněné důkladné znalosti zkoumané právní i společenské problematiky – spojení výkladů specifických právních předpisů (konsensního zákona, zákona o veřejných zakázkách) s obecnější právní úpravou, konkrétně obchodního zákoníku, občanského zákoníku, tak i správního řádu (srov. disertantovy výklady o veřejnoprávních smlouvách a jejich úloze).

Přes nespornou složitost zkoumaného tématu diplomant ze systematického hlediska podává své výklady velmi přehledně. I způsob jeho vyjadřování je velmi srozumitelný a pro čtenáře čtivý.

Při ústní obhajobě doporučuji zaměřit se na vztah koncesních smluv a quasikoncesních smluv, a to z hlediska zdůraznění jak soukromoprávních, tak veřejnoprávních aspektů.

Předběžně práci hodnotím : výborně

Prof. JUDr. Jiří Švestka, DrSc.